

РЕШЕНИЕ

№ 5852

гр. София, 09.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 13.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6106** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на С. Л. М. срещу Решение №ПИ-209/08.06.2023 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите /ТД на НАП- С./, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с изх. №С230022-159-0000067/22.05.2023 г., издаден от Р. Г., на длъжност публичен изпълнител в ТД на НАП С.. В жалбата се сочи, че като задължено лице към НАП едновременно е земеделски производител със задължения към ДФЗ, служител на трудов договор към частна фирма и единствен източник на доходи в тричленно семейство. Изтъква, че разходите за електроенергия, отопление, електричество, интернет, храна, гориво, и други са от съществена необходимост, за който и да е данъкоплатец, за да може да заработва пари с труда си, с които да плаща данъци и да покрива задълженията си. Релевира оплаквания, свързани с липсата на консултиране и съдействие от страна на публичния изпълнител, като му предостави възможно най- ефикасен и взаимно-компромисен вариант за погасяването на задълженията му. В случая публичният изпълнител пристъпил директно към издаването на отказ. М. признавал задълженията си, декларирал ги лично и доброволно, като бил във временна невъзможност да ги плаща, и когато имал тази възможност, държавата решила да приложи пълната степен на принуда, вместо да разгледа случая му и да му позволи да работи, да издържа семейство и да плаща

данъци. Моли съда да отмени отказа на НАП, и да му издаде разрешение за неотложно плащане, като коригирал исканата сума от 2500 лева, на 1950 лева. Претендира разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, лично поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, с искане да се отхвърли като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 300 лева, съгласно представен списък.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град като взе предвид изложеното в жалбата, възраженията на ответника и извърши преценка на събраните по делото доказателства приема от фактическа следното:

Жалбата е подадена от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт и в срока по чл. 268, ал. 1 от ДОПК, поради което е процесуално допустима.

Срещу С. Л. М. е образувано изпълнително дело (ИД) №180604589/2018 г. по описа на ТД на НАП С., за принудително събиране на изискуеми публични задължения.

На 03.12.2018 г. е издадено Съобщение за доброволно изпълнение на основание чл. 221 от ДОПК с изх. №С180022-048-0226727/03.12.2018 г. по изпълнително дело №180604589/2018 г., връчено лично на С. М..

На 12.08.2019 г. е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки (ПНОМ) с изх. №С 190022-022- 0069893/12.08.2019 г. Със същото, на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление, находящи се в Централна Кооперативна Банка за сумата от 4 092,91 лв.

На 03.06.2022 г., поради липса на плащане от страна на задълженото лице и на основание чл. 200 от ДОПК и чл. 202, ал. 1, във връзка с чл. 195, ал. 1-3 от ДОПК, е издадено Постановление за налагане на обезпечителни мерки с изх. №С220022-022-0036138/03.06.2022 г. Със ПНОМ е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в Централна Кооперативна Банка за сумата от 7970,70 лв.

На 13.06.2022 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП С., е издадено и ПНОМ с изх. МС220022-022-0039169/13.06.2022 г., след като е взето предвид, че ще се затрудни събирането на установеното и изискуемо публично вземане по изп.д. №180604589/2018 г. в размер на 12 090,97 лева. Със същото е наложен запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, открити при доставчик на платежни услуги, находящи се в БАНКА ДСК АД в размер на 12 090,97 лв. и в Изипей АД в размер на 12 090,97 лв.

На 16.05.2023 г. е подадено процесното искане с вх. №С230022-000-0240778/16.05.2023 г. от С. М., с което е поискано издаване на разпореждане на неотложно плащане, за достъп до 1950 лв. месечно до банковата му

сметка. В същото е посочено, че сумата е необходима за изпълнение на задължения по трудови договори, заплащане на ел.енергия, топлинна енергия, вода, гориво във връзка с ежеседмични пътувания по селското му стопанство, находящо се на 360 км от С.. Към искането са приложени: Трудов договор; Удостоверение за граждански брак; Удостоверение за раждане; Извлечение от банкова сметка.

По подаденото от М. искане е постановен Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с изх. №С230022-159-0000067/22.05.2023 г. от публичен изпълнител при ТД на НАП-С.. В същото е посочен размера на публичните задължения- общо 13 164.64 лева /главница и лихва/. Прието е, че не са налице условията, предвидени в чл.229, ал.3 ДОПК. Публичният изпълнител е отразил, че е спазена разпоредбата на чл.213, ал.1, т.3 ДОПК.

Отказът е оспорен по административен ред и с обжалването в настоящото производство Решение №ПИ-209/08.06.2023 г. е оставена жалба с вх. №230022-000-0256938/25.05.2023 г. до описа ТД на НАП С., подадена от С. Л. М., срещу Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с изх. №С230022-159-0000067/22.05.2023 г., издаден от Р. Г., на длъжност публичен изпълнител в ТД на НАП С., дирекция „Събиране“, без уважение, като неоснователна и недоказана.

Приета по делото е административната преписка.

При така установените факти, съдът приема от правна страна следното:

Обжалването решение е издадено от материално и териториално компетентен орган по смисъла на чл. 267 от ДОПК– от директора на ТД на НАП С..

Съгласно разпоредбата на чл.229 ДОПК публичният изпълнител с разпореждане до банката може да разреши определена част от постъпилите или постъпващите по сметката на длъжника суми да се оставят на негово временно разпореждане за неотложни плащания във връзка с дейността му /ал.1/. Преценката от органа по ал. 1 се извършва въз основа на писмена молба от длъжника с приложени към нея доказателства /ал.2/. Съгласно ал.3 на чл.229 ДОПК разрешението по ал. 1 се дава, при условие че: 1. сумите са дължими по договори, свързани с основната дейност на длъжника; 2. забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки стопански последици за длъжника- прекратяване или спиране за продължително време на основната му дейност, разваляне на търговски договори или изпадане в забава по търговски договори, неизпълнение на задължения по трудови договори и други подобни; 3. сумите са за публични вземания.

Установяването на наличието на предпоставките по чл. 229, ал.3, т.1-3 ДОПК е в тежест на длъжника. Разрешението за неотложни плащания според своята правна природа представлява възможност на задълженото лице да използва част от наличните и постъпващи суми по заповираните сметки за неотложни разплащания, свързани с основната стопанска дейност. При отправено искане за издаване на разрешение за неотложни плащания, публичният изпълнител следва да извърши анализ на паричните потоци, прави преценката, че сумите, необходими за неотложни плащания, са свързани с основната дейност на длъжника, както и че неиздаването на разрешение ще доведе до тежки стопански последици за длъжника. Следователно, при постановяване на разрешение/изричен отказ да се разреши неотложно плащане, публичният изпълнител действа при условията на оперативна самостоятелност.

Между страните няма спор по отношение на факта, че срещу жалбоподателя е образувано изпълнително дело за изискуеми публични задължения, досежно размера им, както и относно наложени с цитираните по-горе постановления обезпечителни мерки, а именно запори върху изрично посочените банкови сметки в конкретни ТБ.

В случая жалбоподателят претендира достъп до 1950 лв. месечно до банковата му сметка във връзка с изпълнение на задължения по трудови договори, заплащане на ел. енергия, топлинна енергия, вода, гориво във връзка с ежеседмични пътувания по селското му стопанство, находящо се на 360 км от С..

В обжалваното решение е приет отказа на публичния изпълнител за правилен доколкото към искането не са представени доказателства, свързани с необходимостта от извършване на разплащания от запорираните банкови сметки, а именно че неиздаването на разрешение ще доведе до тежки последици за длъжника. Не се доказвало по несъмнен и безспорен начин, че жалбоподателят не разполага със средства за извършване на посочените плащанията.

Съдът намира, че при анализ на ангажираните от жалбоподателя доказателства и при извършената преценка от органа, не е налице нито една от хипотезите на чл.229, ал.3 ДОПК. На първо място, твърденията на жалбоподателя в искането във връзка с изпълнение на задължения по трудови договори- „а именно необходимостта да съм на разположение пред работещ компютър, свързан с високоскоростен интернет“ не ангажира никаква конкретика за суми, дължими от страна на жалбоподателя в рамките на трудовото му правоотношение. Заплащането на ежемесечни битови консумативи- ел.енергия, топлинна енергия, вода, не касаят публични задължения по смисъла на чл.229, ал.3, т.3 ДОПК, нито са изложени съображения относно конкретен размер на такива разходи за домакинството, подкрепени с писмени доказателства, както и че забавянето или неплащането на тези суми може да доведе до тежки последици за длъжника по смисъла на чл.229, ал.3, т.2 ДОПК. Не се сочи и не са приложени доказателства и относно качеството на жалбоподателя като земеделски производител, респ. конкретни договори, с които да е обвързан, налагащи ежеседмични пътувания до твърдяно от него стопанство /на разстояние 360 км от С./, както и доказателства за извършени разходи за гориво, които да са в причинна връзка с тази му дейност.

Априори, издаването на разрешение за неотложни плащания не следва да води до намаляване на обезпечението на публичните вземания или формирането на нови задължения. Правилото на чл. 229 от ДОПК се съдържа систематично в Глава двадесет и пета от ДОПК „Принудително изпълнение“, която регламентира производството по принудително изпълнение като способ за събиране на установени публични вземания. Това производство се провежда в защита публичния интерес на фиска, поради което всяко изключение следва да се прилага при стриктно тълкуване на правната норма и съобразно основната цел на закона. В случая, претенцията на жалбоподателя не съставлява в същността си искане за „временно разрешение за неотложни плащания“ какъвто е смисъла вложен от законодателя в чл.229, ал.1 ДОПК, а за неограничен във времето ежемесечен достъп до сумата от 1950 лв.

По изложените съображения доводите жалбоподателя се явяват неоснователни. В този ред на изложение, въпреки, че съдът е арбитър в правния спор, намира за нужно да отбележи, че за длъжника в изпълнителното производство няма законова пречка да подаде ново искане по реда на чл. 229 ДОПК, което да отговаря на законовите изисквания и да е подкрепено с доказателства– счетоводни документи, конкретно

дължими суми по договори, по които е задължен жалбоподателя, свързани с дейността му, конкретни разходи, изискващи неотложни плащания, които сериозно затрудняват длъжника, в съответствие с нормативните изисквания, съдържащи се в нормата на чл. 229, ал. 3 от ДОПК.

При този изход на делото, на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение. В ДОПК не е предвидено разпоредбите на Глава X. – та от Дял трети, в частност чл. 161, ал. 1 да намират приложение в производствата по обжалване, уредени и в другите дялове на този кодекс. Предвид това съдът определя възнаграждение за юрисконсулт в абсолютния минимален размер на 100 лева, по реда на реда на § 2 от ДР на ДОПК във вр. с чл. 78, ал. 8 от Гражданския процесуален кодекс, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за правната помощ, предвид проведеното едно съдебно заседание, както и фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран АССГ, III отделение, 73-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Л. М. срещу Решение №ПИ-209/08.06.2023 г. на директор на Териториална дирекция на Национална агенция за приходите, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Отказ за издаване на разпореждане за временно разрешение за неотложни плащания на основание чл. 229, ал. 1 от ДОПК с изх. №С230022-159-0000067/22.05.2023 г., издаден от публичен изпълнител в ТД на НАП С..

ОСЪЖДА С. Л. М., ЕГН-[ЕГН], да заплати на ТД на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

РЕШЕНИЕТО НЕ подлежи на обжалване /чл. 197, ал. 4 ДОПК/.

СЪДИЯ: